

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 89 0 П 027580 15 Рев
Бања Лука, 14.9.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Роса Обрадовић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Горјана Попадић, као чланови вијећа, у правној ствари тужиоца Грађевинско друштво „З.“ д.о.о. П., које заступа пономоћник З.П., адвокат из Р., против тужене В.Л., из П., коју заступа пуномоћник М.М., адвокат из С., ради стицања без основа, вриједност спора 26.100,00 КМ, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда Источно Сарајево број: 89 0 П 027580 13 Гж од 24.12.2014. године, на сједници вијећа одржаној 14.9.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу број: 89 0 П 027580 12 П од 5.4.2013 године тужена је обавезана да тужиоцу исплати на име накнаде користи коју је имала од употребе стана за становање, за период од 15.8.2004. до 24.11.2011. године износ од 34.767,22 КМ, са законском затезном каматом на наведени износ почев од 12.3.2013. године, као дана подношења тужбе, па до исплате те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 5.467,00 КМ. Првостепени суд је 10.4.2013 године, донио рјешење о исправци наведене пресуде, у дијелу тачног означавања пуномоћника тужене, датума од када се има рачунати законска затезна камата на досуђени износ и рока за испуњење обавезе тужене.

Другостепеном пресудом Окружног суда Источно Сарајево број: 89 0 П 027580 13 Гж од 24.12.2014. године жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда потврђена. Истом пресудом одбијен је захтјев туженог за накнаду трошкова састава жалбе.

Против другостепене пресуде ревизију је изјавила тужена због повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да тужена исплати накнаду на име користи коју је имала од употребе стана за становање.

По проведеном поступку првостепени суд је утврдио: да су парничне странке закључиле Уговор о удруживању средства за изградњу стана 23.1.2002. године; да је тужилац као извођач у складу са поменутиим уговором изградио двособан стан, означен под бројем 2, који се налази на II спрату, ламела Л2, укупне површине са припадајућом оставом од 69, 70 м2 (у даљем тексту предметни стан); да је одређена цијена предметног стана у износу од 83.291,50 КМ; да је тужиоцу дозвољен упис у књигу уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова прибављених и на други начин са дијелом 1/1 и то предметног стана; да је тужена 17.8.2004. године незаконито ушла у предметни стан; да је на основу тужбе коју је тужилац поднио 7.9.2004. године против тужене, донесена правоснажна пресуда првостепеног суда број: 89 0 П 001275 04 П од 23.7.2008. године, којом је раскинут поменути Уговор о удруживању средства за изградњу стана; да је тужена 24.11.2011. године, након проведеног извршног поступка напустила предметни стан; да је тужена остварила корист од употребе предметног стана у износу од 34.767,22 КМ.

На основу резултата проведеног поступка првостепени суд је усвојио тужбени захтјев позивом на одредбу члана 219. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39 /85, 45/89, 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96, 39/03, 74/04).

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Неоснован и неодређен је ревизиони приговор о учињеној повреди одредаба парничног поступка из члана 209. у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13), јер иста ни на који начин није конкретизирана предметном ревизијом.

Правилан је став нижестепених судова да питање власништва на предметном стану није од значаја за питање активне легитимације у овоме спору. Наиме, у току поступка је утврђено да је тужена насилно ушла у предметни стан који је био у посједу тужиоца, а који је исти кроз судски поступак успио да врати свој посјед. На овај начин тужилац је доказао своју активну легитимацију у овом спору, односно овлашћење да од тужене на основу члана 219. Закона о облигационим односима да тражи накнаду за употребу туђе ствари у своју корист.

Такође није од значаја чињеница да је Уговору о удруживању средства за изградњу стана 23.1.2002. године као уговорна страна означена В., а не В.Л., а што

су нижестепени судови исправно констатовали. Ријеч је о једном лицу, а утврђено је да је управо тужена држала без правног основа предметни стан у посједу.

Неоснован је ревизиони приговор да је ваљало усвојити приговор застарјелости истакнут у току првостепеног поступка. Наиме, у конкретној ситуацији правилно је примјењен општи рок застарјелости од 10(десет) година из члана 371. Закона о облигационим односима, с обзиром да се ради о накнади за употребу туђе ствари у своју корист из члана 219. истога закона као вида стицања без основа.

Питању доказивања висине тужбеног захтјева нижестепени судови су поклонили дужну пажњу цијенећи налаз и мишљење вјештака финансијске струке Немање Тодоровића, као објективан и стручан, који закључци нису са успјехом доведени у питање. У овом правцу другостепени суд је одговорио на жалбене наводе тужене, које сада понавља у ревизији, дајући при томе разлоге које у цијелости прихвата овај суд.

Имајући у виду наведено ревизија се указује као неоснована, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу одредбе члана 248. Закона о парничном поступку.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић